

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/33/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5618010538
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Liptáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5618010538.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Liptákovéj a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a Mgr. Anny Mihálikovej, na verejnom zasadnutí konanom 8. septembra 2020 prejednal odvolania podané obžalovanými J. C., nar. X.X.XXXX a A. L., nar. XX.X.XXXX, proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 2T/113/2018-483 z 2.10.2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/113/2018 zo dňa 2.10.2019 vo výroku o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu u obžalovaného A. L..

Na podklade § 322 ods. 3 Tr. por., pri nezmenenom výroku o vine, výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu u obžalovaného J. C. a výroku o náhrade škody rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/113/2018 zo dňa 2.10.2019,

obžalovaného A. L., nar. XX.X.XXXX v L. M., trvale bytom
L. M., A. XXX/X,

o d s u d z u j e :

Podľa § 212 ods. 3 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l), písm. n) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 5 Tr. zák., účinného od 1.8.2019, na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obžalovaného A. L. zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného J. C. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 2T/113/2018-483 z 2.10.2019 boli obžalovaní J. C. a A. L. uznaní za vinných, že:

1. v dobe od 13.30 hod. dňa 8.2.2017 do 6.35 hod. dňa 9.2.2017 v Uherskom Hradišti na Ulici Rudy Kubíčka v Českej republike na parkovisku pred domom číslo XXX po rozbití sklenenej výplne pravých predných dverí vnikli do osobného motorového vozidla značky Škoda Superb, evidenčné číslo 8B9 2604, červenej farby, z ktorého odcudzili vstavaný originálny navigačný satelitný systém Columbus, čím V. Z., narodenému X.XX.XXXX, trvale bytom G. L. číslo XXX, Česká republika, spôsobili odcudzením škodu vo výške 1 432,64 eura (38 710,- ČK) a poškodením zariadenia vo výške 436,30 eura (11.788,90 ČK),

2. v dobe od 23.45 hod. dňa 8.2.2017 do 7.44 hod. dňa 9.2.2017 v Uherskom Hradišti na Ulici Sadovej naproti domu číslo XXX po rozbití sklenenej výplne pravých predných dverí a poškodení príslušného stĺpika karosérie vnikli do osobného motorového vozidla značky Škoda Superb, evidenčné číslo 5Z8 1500, šedej farby, z ktorého odcudzili ochrannú lištu navigačného systému, čím spoločnosti PRASPO, s.r.o. IČO: 255 25 361, so sídlom Hradištská 66, 686 03 Staré Mesto, Česká republika, spôsobili škodu odcudzením vo výške 21,84 eura (590,- ČK) a poškodením škodu vo výške 370,21 eura (10.003,- ČK),

3. v dobe od 16.00 hod. dňa 8.2.2017 do 8.05 hod. dňa 9.2.2017 v Uherskom Hradišti na Ulici Veternej na parkovisku naproti domu číslo XXX po rozbití sklenenej výplne pravých predných dverí vnikli do osobného motorového vozidla značky Škoda Octavia, evidenčné číslo 5Z7 2244, šedej farby, z ktorého odcudzili vstavaný originálny navigačný satelitný systém Columbus, verzia 13, čím M. M., nar. X.X.XXXX, trvale bytom F. Z. číslo XXXX, F. I., Česká republika, spôsobili škodu odcudzením vo výške 2 262,95 eura (61 145,- ČK) a poškodením škodu vo výške 265,21 eura (7 166,- ČK),

4. v dobe od 16.00 hod. dňa 8.2.2017 do 8.45 hod. dňa 9.2.2017 v Uherskom Hradišti na Ulici Bedřicha Buchlovana na parkovisku pred domom číslo XXX bez použitia násillia nezisteným spôsobom vnikli do uzamknutého osobného motorového vozidla značky Škoda Octavia, evidenčné číslo 4Z7 5883, červenej farby, z ktorého odcudzili vstavaný originálny navigačný satelitný systém nezisteného typu a výrobného čísla, čím spoločnosti UH TRANS, s.r.o. IČO: 26257734, so sídlom Bedřicha Buchlovana číslo 902, 686 05 Uherské Hradiště, Česká republika, spôsobili škodu odcudzením vo výške 2 262,95 eura (61 145,- ČK),

5. v dobe od 18.05 hod. dňa 3.2.2017 do 7.00 hod. dňa 4.2.2017 v obci Suchá Loz okres Uherské Hradiště, pred domom číslo XXX po rozbití sklenenej výplne pravých predných dverí vnikli do osobného motorového vozidla značky Škoda Superb, evidenčné číslo 5Z6 8070, z ktorého odcudzili vstavaný navigačný satelitný systém Columbus, čím U. M., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom F. Z. číslo XXXX, F. K., Česká republika, spôsobili škodu odcudzením vo výške 2 701,70 eura (73 000,- ČK) a poškodením škodu vo výške 148,04 eura (4 000,- ČK),

6. v dobe od 23.00 hod. dňa 3.2.2017 do 9.00 hod. dňa 4.2.2017 v Uherskom Brodě, okres Uherské Hradiště, na Ulici Luhanovej na príslušnom parkovisku po rozbití sklenenej výplne pravých predných dverí vnikli do osobného motorového vozidla značky Volkswagen Transporter, evidenčné číslo 5Z5 8686, z ktorého však nič neodcudzili, čím spoločnosti Balony EU, s.r.o. IČO: 269 14 773, so sídlom Břestek 316, 687 08 Buchlovice, Česká republika, spôsobili škodu poškodením vo výške 148,04 eura (4 000,- ČK),

7. v dobe od 23.00 hod. dňa 3.2.2017 do 9.00 hod. dňa 4.2.2017 v Uherskom Brodě, okres Uherské Hradiště, na Ulici Luhanovej číslo 1824 na príslušnom parkovisku po rozbití sklenenej výplne pravých predných dverí vnikli do osobného motorového vozidla značky Volkswagen Passat, evidenčné číslo 4Z8 6861, z ktorého odcudzili vstavaný navigačný satelitný systém Columbus, čím B. M., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom ulica Z. číslo XXXX, F. K., Česká republika, spôsobili škodu odcudzením vo výške 2 960,77 eura (80 000,- ČK) a poškodením škodu vo výške 240,56 eura (6 500,- ČK),

8. v dobe od 15.00 hod. dňa 3.2.2017 do 9.50 hod. dňa 4.2.2017 v F. K., okres Uherské Hradiště, na Ulici P.slo XXXX na príslušnom parkovisku po rozbití sklenenej výplne pravých predných dverí vnikli do osobného motorového vozidla značky Volkswagen Touran, evidenčné číslo 5B0 4773, z ktorého odcudzili vstavaný navigačný satelitný systém Columbus, čím O. Z., narodenému XX.X.XXXX, trvale bytom F. P. číslo XXXX, F. K., Česká republika, spôsobili škodu odcudzením vo výške 1 332,35 eura (36 000,- ČK) a poškodením škodu vo výške 229,46 eura (6 200,-ČK),

čím spáchali v bodoch 1/ až 8/ pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zák. (v znení zákona č. 214/2019 Z.z., účinného od 1.8.2019, ďalej len „Tr. zák.“), s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zák., formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., a prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák., formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.

Za to bol obžalovaný J. C. podľa § 212 ods. 3 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 36 písm. l), n) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák. odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody

vo výmere 3 (tri) roky. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaný A. L. bol odsúdený podľa § 212 ods. 3 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 36 písm. l), n) Tr. zák., § 37 písm. h), m) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 5 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovaným J.. C.. a A..i L.. povinnosť nahradiť spoločne a nerozdielne škodu M. M. vo výške 5 000,- Kč, spoločnosti UH-TRANS, s.r.o. vo výške 35 000,- Kč, Českej poisťovni, a.s. vo výške 63 311,- Kč a Českej podnikateľskej poisťovni, a.s., Vienna Insurance Group vo výške 77 000,- Kč. Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. súd odkázal poškodeného Českú podnikateľskú poisťovnu, a.s., Vienna Insurance Group so zvyškom nároku na náhradu škody na civilný proces.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 2.10.2019 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, po vysvetlení významu rozhodnutia súdu a poučení o opravnom prostriedku prokurátor uviedol, že vo vzťahu k obžalovanému A.. L.. sa vzdáva práva na podanie odvolania a vo vzťahu k obžalovanému J.. C.. sa nevyjadril k možnosti podať odvolanie. Obžalovaný J. C. prehlásil, že podáva odvolanie voči výroku o treste. Obhajca v mene obžalovaného A.. L.. podal odvolanie voči všetkým výrokom vyhláseného rozsudku a zároveň aj voči konaniu, ktoré vyhlásenému rozsudku predchádzalo. Hlavné pojednávanie sa po splnení zákonných podmienok vykonalo v neprítomnosti A.. L..

Dňa 20.1.2020 súdu prvého stupňa boli doručené dôvody odvolania obžalovaného A.. L..., v ktorých sú uvedené nasledovné argumenty:

„1 bod)

Dňa 01.10.2019 som cestoval na Slovensko, aby som sa zúčastnil hlavného pojednávania, aby som sa mohol obhajovať a podať osobne súdu moje argumenty. Cestou na súd sa mi pokazilo auto. Hneď ako sa to stalo, som posielal sms správu môjmu obhajcovi, aby ma ospravedlnil, že sa nemôžem zúčastniť hlavného pojednávania. Súd neodročil pojednávanie a konal, aj keď som trval na tom, že sa chcem obhájiť na súde. Súd argumentoval aj tým, že nemá žiadny dôkaz, že sa mi pokazilo auto. Súd mi nedal priestor, aby som mohol tento doklad o oprave auta predložiť a konal, ako keby bol zaujatý alebo mi neveril. Ja nemám záujem robiť v konaní prieťahy, ja chcem len spravodlivý proces, kde sa budem môcť obhájiť, tak ako mi to právo umožňuje. Okresný súd mi toto právo odoprel a pojednával bez mojej prítomnosti.

2 bod)

Vec bola odstúpená z Českej republiky ako prečin krádeže, kde je možné uložiť trest odňatia slobody od jedného do piatich rokov (maximálny trest 5 rokov), prečin je menej závažný trestný čin. Slovenská republika ako dožiadaná strana vec prebrala, ale automaticky kvalifikáciu zmenila na zločin krádeže, aj keď fyzicky ten zločin nebol spáchaný a umelo vytvorila kriminalizáciu skutku ako závažný trestný čin, čo je zločin - od troch do desiatich rokov. V mojom ponímaní, voči mojej osobe je to neprimerané a prísne.

3 bod)

Obžaloba na súd bola podaná ako zločin krádeže s poukazom na paragraf 138 písm. e) vlámaním, táto kvalifikácia bola odstránená novým zákonom a bola vec kvalifikovaná ako prečin krádeže, ale súd svojvoľne bez žiadosti prokurátora zmenil (upravil kvalifikáciu na zločin), čím mi dal najavo, že je viac priklonený prokurátorovi. Obžaloba bola podaná v inom znení ako tá, o ktorej súd rozhodoval neskôr, lebo bola súdom kvalifikovaná ako zločin krádeže s poukazom na paragraf 138 písm. j) na viacerých osobách. Súd nie je očtk, ale rozhodovací orgán, ktorý má rozhodnúť vo veci. Vyšetrovanie a taktiež podaná obžaloba neobsahovala paragraf 138 písm. j), že sa skutok stal na viacerých osobách. Podľa môjho názoru sa súd postavil do role očtk. Pokiaľ prokurátor trval na obžalobe a nezobral ju späť, tak súd mal postupovať podľa zákona a nemal dopĺňať obžalobu a mal zmeniť teda iba kvalifikáciu podľa nového zákona a to je zrušiť paragraf 138 písm. e) vlámaním, keďže toto stratilo platnosť. Ja som ani nemohol tušiť, že niečo také existuje, ako je paragraf 138 písm. j) na viacerých osobách, keď môj názor je ten, že som spáchal trestný čin na veciach a nie na osobách. Súd mi nedal právo sa obhájiť v tomto smere, lebo sa tým všetko zmenilo, aj smer mojej obhajoby, keďže som

bol odsúdený v niečom inom, ako bola obžaloba podaná. Súd mi nedal ani právo sa v tej veci obhájiť, aj keď zmenil právnu kvalifikáciu.

4 bod)

Nesúhlasím s celým konaním. Táto tr. vec bola odstúpená ako prečin krádeže, prekvalifikovaná bola na zločin, neskôr bola kvalifikovaná ako prečin a zároveň bola znovu kvalifikovaná ako zločin. Môj názor a pocit je ten, že je to porušovanie spravodlivého a právneho procesu. Akým spôsobom môže v jednom procese nastať toľko zmien.

5 bod)

V článku 25. európskeho dohovoru sa píše, že súd v dožiadanej krajine nemôže uložiť väčší trest, ako je možné uložiť v dožadovanej krajine. V Českej republike je možné uložiť trest maximálne do piatich rokov a to je už vrchná hranica. Okresný súd mi uložil trest šesť a pol roka nepodmienečne, čiže nad hranicu trestnej sadzby v dožadovanej krajine. Podľa môjho názoru súd porušil moje ľudské práva a kriminalizuje ma a tým trestom ma poškodzuje a dáva mi najavo svoju silu, že môže konať podľa svojho rozhodnutia, aj keď poruší zásady spravodlivého procesu.

6 bod)

Súd konal vo veci príliš aktívne a priklonil sa na stranu prokurátora a sám upravil obžalobu, aj keď očividne celý postup očtk netrvali na posudzovaní ustanovenia zákona podľa paragrafu 138 písm. j) na viacerých osobách, aj keď mali dostatok priestoru, aby túto skutočnosť do kvalifikácie skutku použili. Preto som presvedčený, že súd nebol nestranný.

Žiadam Krajský súd, aby v celom znení preskúmal pravosť a zákonnosť postupu očtk a súdu prvého stupňa (Okresný súd Lipt. Mikuláš) a vec vrátil na nové konanie okresnému súdu."

Dňa 27.2.2020 súdu prvého stupňa boli doručené dôvody odvolania obžalovaných J. C.. a A.. L..., podané prostredníctvom obhajcu, v ktorých sú uvedené nasledovné argumenty:

„Obžalovaný A. L. namieta, že pokiaľ súd dňa 2.10.2019 vykonal hlavné pojednávanie, na ktorom aj meritorne rozhodol, v jeho neprítomnosti, tak tým porušil jeho základné právo na prerokovanie veci v jeho prítomnosti a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom garantované v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Obžalovaný totiž prostredníctvom svojho obhajcu, ktorého písomne výslovne splnomocnil aj na ospravedlňovanie svojej neprítomnosti na pojednávaní, svoju neprítomnosť na hlavnom pojednávaní dňa 2.10.2019 ešte pred jeho začatím ospravedlnil o požiadal o jeho odročenie s tým, že pojednávania sa chce osobne zúčastniť. Neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnil tým, že je zamestnaný vo Švajčiarsku a počas cesty na hlavné pojednávanie v noci pred jeho konaním sa mu v Nemecku pokazilo motorové vozidlo, a preto sa nestihne ustanoviť na hlavné pojednávanie. V dôsledku krátkeho časového úseku od poruchy motorového vozidla do začiatku pojednávania, ako aj nočného času vzniku poruchy a vzdialenosti autoopravovne od sídla súdu, nebolo fyzicky možné, aby obžalovaný L. predložil súdu aj potvrdenie o oprave vozidla. Preto následne k odvolaniu prikladá aj potvrdenie autoservisu o vykonaní opravy motorového vozidla Audi A6 dňa 2.10.2019, ktorého vlastníčkou je T. Z. a ktoré v zmysle priloženého splnomocnenia toto požičala obžalovanému na cesty za prácou do zahraničia a späť.

Obaja obžalovaní tiež namietajú nezákonnosť ich trestného stíhania orgánmi Slovenskej republiky, pretože k prevzatíu ich trestného stíhania Slovenskou republikou došlo v rozpore so zásadou medzinárodného práva „aut dedere aut judicare“, ktorá pochádza z latinčiny a znamená „buď vydať alebo potrestať“. V danom prípade totiž Česká republika za jeden trestný čin v celom rozsahu spáchaný a dokonaný na území Českej republiky obžalovaných sama potrestala a zároveň vydala na trestné stíhanie Slovenskej republike.

Obžalovaní v spolupáchateľstve spáchali a dokonali trestné činy na území Českej republiky, pričom podľa zákonov platných na území Slovenskej republiky, ako aj zákonov Českej republiky ide o pokračovacie trestné činy krádeže a poškodzovania cudzej veci spáchané v jednočinnom súbehu, teda na území oboch štátov ide o jeden delikt.

Podľa § 120 ods. 10 Trestného zákona v znení platnom v čase prevzatia trestného stíhania obžalovaných Slovenskou republikou, za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatela spája objektívna súvislosť v čase, spôsobuje ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatela spáchať uvedený trestný čin; to neplatí vo vzťahu k čiastkovým útokom spáchaným mimo územia Slovenskej republiky.

Už aj podľa znenia § 120 ods. 10 Trestného zákona účinného do konca júla 2019 bolo zamedzené posúdenie viacerých čiastkových útokov naplňajúcich spolu skutkovú podstatu jedného trestného činu ako jeden delikt len v prípadoch, ak časť konania páchatela bola vykonaná na území Slovenskej

republiky a len niektoré z čiastkových skutkov boli spáchané v cudzine. Vyplýva to aj z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Urto 6/2014 zo dňa 1. októbra 2014, v ktorého odôvodnení sa uvádza:

„Najvyšší súd dospel k záveru, že ustanovenie § 122 ods. 10 Trestného zákona (časť vety za bodkočiarkou) nie je možné aplikovať v situácii, keď všetky čiastkové útoky boli spáchané mimo územia Slovenskej republiky a na tomto území sú považované za jeden delikt.“

Súčasný znenie § 120 ods. 10 Trestného zákona len potvrdilo vyššie uvedený záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že pokiaľ všetky čiastkové útoky boli spáchané mimo územia Slovenskej a na tomto území sú považované za jeden delikt, tak tento už nie je možné rozdeliť na samostatné delikty. Obžalovaní potom výlučne na území Českej republiky spáchali jeden delikt, ktorý je v Slovenskej republike a rovnako aj v Českej republike právne kvalifikovaný ako pokračovacie trestné činy krádeže a poškodzovanie cudzej veci spáchané v spolupáchateľstve a jednočinnom súbahu, za ktorý delikt už boli obaja právoplatne potrestaní trestným rozkazom Okresného súdu Vsetín sp.zn. 3T/70/2017 zo dňa 15.5.2017.

Pokiaľ potom Česká republika za jeden delikt spáchaný len na jej území obžalovaných potrestala a zároveň ich vydala na trestné stíhanie do Slovenskej republiky, tak podľa názoru obžalovaných tým došlo k porušeniu vyššie uvedenej zásady medzinárodného práva „aut dedere aut judicare“.

Zároveň, keď Okresný súd Liptovský Mikuláš obžalovaných potrestal za delikt spáchaný v celom rozsahu na území Českej republiky, za ktorý už boli aj v Českej republike odsúdení, tak boli duplicitne potrestaní. Pokiaľ aj pri znení ustanovenia § 122 ods. 10 Trestného zákona účinného do 31. júla 2019 slovenské súdy a Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovili možnosť samostatného stíhania za čiastkové útoky inak jedného pokračovacieho trestného činu, tak len v prípadoch, že stíhanie bolo vykonávané za niektoré z čiastkových útokov spáchaných na území Slovenskej republiky. Nikdy však v prípade, ak celý jeden pokračovací trestný čin bol spáchaný v inom členskom štáte Európskej únie, v ktorom bol zaň aj páchatel' právoplatne odsúdený.

Aj za predpokladu možného samostatného stíhania a trestania čiastkových útokov jedného pokračovacieho trestného činu proti tomu istému páchatel'ovi však k jednému z podstatných faktorov patrí, že sankcia uložená v jednom konaní sa zohľadní aj v konaní druhom, a to tak, aby jednotlivec nebol vystavený nadmernej záťaži. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa nevyplýva, že uvedený podstatný faktor pri ukladaní trestov zohľadnil a v akom smere.

Obžalovaný J. C. preto tiež namietá, že pokiaľ už aj bol slovenským súdom duplicitne odsúdený za delikt, za ktorý už bol právoplatne potrestaný aj v Českej republike, tak túto okolnosť mu mal súd zohľadniť aspoň pri určovaní trestu a mal mu uložiť iný, ako nepodmienečný trest odňatia slobody.

Vzhľadom na okolnosti prípadu, aj za predpokladu možnosti duplicitného trestania za jeden pokračovací trestný čin a súčasné pomery obžalovaných, v ich prípade prichádzalo do úvahy aj mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona.

V predmetnej veci došlo k prevzatíu trestného konania vedeného voči obžalovaným Slovenskou republikou na základe žiadosti Českej republiky, a preto obžalovaný A. L. s poukazom na znenie druhej vety článku 25 Európskeho dohovoru o odovzdávaní trestného konania tiež namietá, že trest uložený mu v dožiadanej Slovenskej republike bol prísnejší než ten, ktorý ustanovuje právny poriadok dožadujúcej Českej republiky. Podľa § 205 ods. 3 Trestného zákonníka Českej republiky je trestná sadzba pri najprísnejšom zbiehajúcim trestnom čine krádeže v rozpätí jeden až päť rokov.

Vzhľadom k tomu, že súd prvého stupňa porušil základné právo obžalovaného A. L. na prerokovanie veci v jeho prítomnosti, právo urobiť niektoré z vyhlásení uvedených v § 257 ods. 1 Trestného poriadku a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom a tiež sa dôsledne nevysporiadal s otázkou duplicitného potrestania obžalovaných, obhajoba žiada, aby Krajský súd v Žiline v celom rozsahu zrušil rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 2T/113/2018 zo dňa 2.10.2019 a vec vrátil prvostupňovému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.“

Súdny spis neobsahuje vyjadrenie príslušného prokurátora k dôvodom odvolania obžalovaných J. C. a A. L. ...

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátor navrhol podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaných ako nedôvodné zamietnuť, pretože rozhodnutie okresného súdu považuje za zákonné. Obhajca obžalovaných uviedol, že vzhľadom k tomu, že súd prvého stupňa porušil základné právo obžalovaného A. L. na prerokovanie veci v jeho prítomnosti, právo urobiť niektoré z vyhlásení uvedených v § 257 ods. 1 Tr. por. a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom a tiež sa dôsledne nevysporiadal s otázkou duplicitného potrestania obžalovaných, navrhuje, aby krajský

súd v celom rozsahu zrušil rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/113/2018 z 2.10.2019 a vec vrátil prvostupňovému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Krajský súd, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolania obžalovaných boli podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolania boli podané oprávnenými osobami v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolania spĺňajú náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolaní alebo k späťvzatiu podaných odvolaní v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Obžalovaný J. C. podal odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa len proti výroku o treste, ale odvolací súd vykonal všeobecný prieskum rozhodnutia súdu prvého stupňa o vine, ako i prieskum konania, ktoré predchádzalo odvolaním napadnutému výroku rozsudku súdu prvého stupňa voči tomuto obžalovanému, pretože z pohľadu zákona a spravodlivosti žiadny trest nemôže obstať pri nezákonnom rozhodnutí o vine páchatel'a.

Odvolací súd na základe odvolania obžalovaného A.. L.. vykonal všeobecný prieskum rozhodnutia súdu prvého stupňa o vine a treste, ako i prieskum konania, ktoré predchádzalo odvolaním napadnutým výrokom rozsudku súdu prvého stupňa.

Odvolanie obžalovaného J. C.. voči výroku o treste a odvolanie obžalovaného A.. L.. voči výroku o vine vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné. Na druhej strane odvolanie A.. L.. voči výroku o treste krajský súd vyhodnotil ako dôvodné, ale v zásade z iných dôvodov, aké uviedol obžalovaný v dôvodoch svojho odvolania. Z hľadiska aplikácie hmotného a procesného práva sa krajský súd len sčasti stotožnil s výrokom o treste v napadnutom rozsudku u obžalovaného A.. L.., ktorý sčasti zodpovedá stavu veci a zákonu. Krajský súd obžalovanému A.. L.. nepriznal priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák., nakoľko kvalifikačný znak recidívy už je odzrkadlený v použitom sprisňujúcom ustanovení § 38 ods. 5 Tr. zák.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov (v bodoch 1/ až 8/ pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zák., formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., a prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák., formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na priebeh hlavného pojednávania v konaní pred prvostupňovým súdom, na ktorom obžalovaný J. C. v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. urobil vyhlásenie, že je vinný zo skutkov uvedených v obžalobe. Obžalovaný J. C. zároveň odpovedal kladne na otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Tr. por. Súd prvého stupňa uznesením podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Tr. por. vyhlásenie obžalovaného J. C.. prijal.

Odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa si vytvoril dostatočný skutkový základ k rozhodnutiu o druhu a výmere trestu u obžalovaného J. C.. Na tomto mieste krajský súd poznamenáva, že argumenty obžalovaného J. C.. uvedené v dôvodoch odvolania neboli spôsobilé zvrátiť druh a výmeru trestu, ktorý bol obžalovanému J.. C.. uložený rozsudkom súdu prvého stupňa.

Súd prvého stupňa rozviedol svoje skutkové a právne úvahy vo vzťahu k výroku o treste, ktoré si odvolací súd osvojil v plnom rozsahu a v podrobnostiach na ne aj vo svojom rozhodnutí

poukazuje. Na tomto mieste krajský súd pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie odvolacích námietok obžalovaného J. C...

Obžalovaný A. L. odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby, použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde. Zároveň namietal, že okresný súd vykonal hlavné pojednávanie, na ktorom meritórne rozhodol v jeho neprítomnosti.

Vina obžalovanému musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného A.. L.. zo spáchania žalovaného skutku, a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky oboch obžalovaných smerujú primárne do právneho posúdenia vecí (nezákonnosť ich trestného stíhania). Z ich strany ide o výhrady voči ich nezákonnému trestnému stíhaniu orgánmi Slovenskej republiky, pretože k prevzatíu ich trestného stíhania Slovenskou republikou došlo v rozpore so zásadou medzinárodného práva „aut dedere aut judicare“ („buď vydať alebo potrestať“).

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa:

„Vo vzťahu k obžalovanému J.. C.. bolo vykonané dokazovanie v rozsahu výroku o treste a náhrade škody (z dôvodu súdom prijatého jeho vyhlásenia o vine zo žalovaného skutku). Vo vzťahu k obžalovanému A.. L.., ktorý nebol prítomný na hlavnom pojednávaní, bolo vykonané dokazovanie v celom rozsahu.

Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby, sa stal, má znaky pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona (v znení zákona č. 214/2019 Z. z. účinného od 1.8.2019) s poukazom na § 138 písm. j/ Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona a pokračovacieho prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, a z vykonaných dôkazov mal súd taktiež preukázané, že prejednávaný skutok spáchal obžalovaný A. L. spoločným konaním s obžalovaným J.m C.om.

Úvodom je potrebné pripomenúť, že ku spáchaní žalovaného skutku došlo na území Českej republiky, pričom pred orgánmi Českej republiky bolo vedené trestné konanie voči obžalovaným v štádiu prípravného konania. Na základe žiadosti Okresného štátneho zastupiteľstva v Uherskom Hradišti Okresná prokuratúra Liptovský Mikuláš rozhodla o prevzatí trestného konania vedeného voči obžalovaným. Prevzatie trestného konania súčasne zakladá právomoc slovenských orgánov viesť trestné konanie a teda aj právomoc súdu Slovenskej republiky rozhodnúť o obžalobe podanej na obžalovaných. Súd zdôrazňuje, že prevzatie trestného konania orgánmi Slovenskej republiky rešpektuje všetky zásady prevzatia trestného konania vyplývajúce z Dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach medzi členskými štátmi Európskej únie, Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach, ako aj Zmluvy medzi Českou republikou a Slovenskou republikou o právnej

pomoci poskytovanej justičnými orgánmi a o úprave niektorých právnych vzťahov v občianskych a trestných veciach. V zmysle ust. § 4 Trestného zákona je daná osobná pôsobnosť Trestného zákona č. 300/2005 Z. z., t. j. podľa tohto zákona sa posudzuje trestnosť činu spáchaného mimo územia SR, ak je páchatelom občan SR. V okolnostiach danej veci je nepochybné, že obaja obžalovaní sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky.

Obžalovaný A. L. sa pred orgánmi Českej republiky nielen priznal v plnom rozsahu ku spáchaniu skutku a jeho spáchanie úprimne oľutoval, avšak súčasne detailne opísal okolnosti, za ktorých bol skutok spáchaný. Vo svojej výpovedi rozlíšil, akým spôsobom participoval na páchaní trestného činu on a spoluobžalovaný J. C., akým spôsobom vnikli do motorových vozidiel a aké veci odcudzili po vlámaní sa do motorového vozidla. Dôkazy zadovážené orgánmi cudzieho štátu vrátane zápisnice o výpovedi obžalovaného a pripojené k žiadosti o prevzatie trestného stíhania, ktoré boli vykonané v súlade s predpismi cudzieho štátu, je súd Slovenskej republiky povinný na hlavnom pojednávaní vykonať (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. júla 1998 sp.zn. 3 Tz 8/98). Výsluch obžalovaného L. bol vykonaný v súlade s právnym poriadkom Českej republiky, obžalovaný bol náležite poučený podľa relevantných procesných ustanovení, nevyužil právo na odopretie výpovede, pri jeho výsluchu neboli zistené žiadne závažné procesné pochybenia, ktoré by mali za následok jeho procesnú nepoužiteľnosť v konaní pred orgánmi Slovenskej republiky. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti, že podľa čl. 26 Európskeho dohovoru o odovzdávaní trestného konania akýkoľvek procesný úkon urobený v dožadujúcom štáte podľa jeho právneho poriadku bude mať rovnakú platnosť v dožiadanom štáte akoby ho urobili orgány tohto štátu za podmienky, že jeho prijatie nedá tomuto úkonu väčšiu dôkaznú váhu než má v dožadujúcom štáte. Výsluch obžalovaného L. vykonaný v Českej republiky spĺňa všetky atribúty vyplývajúce z citovaného článku medzinárodného dohovoru, ktorým je SR viazaná. Výpoveď obžalovaného A. L. je podporená výpoveďami poškodených, ktorými mal súd preukázané, že došlo k poškodeniu ich motorových vozidiel, resp. k odcudzeniu navigačného systému. Odbornými vyjadreniami mal súd preukázané, v akej výške bola spôsobená škoda poškodením motorových vozidiel, ako aj odcudzením navigačných systémov z vozidiel. Neuniklo pozornosti súdu, že poškodení Z ich výpovede tiež možno časovo ohraničiť dobu spáchania skutku. Zápisnica o ohliadke miesta činu preukazuje miesto a rozsah poškodenia osobných motorových vozidiel. Neuniklo pozornosti súdu, že svedkovia Ing. U. M. a P. Z. uvádzali iné údaje o čase spáchania skutku oproti obžalobe. Pri ustálení času spáchania skutku súd vychádzal z rozhodnutí a dôkazov zadovážených políciou Českej republiky bezprostredne po spáchaní skutku a to najmä zo záznamu o začatí trestného konania, ako aj zápisnice o ohliadke miesta činu. Vychádzajúc z opisu skutku v uvedených listinách a rozhodnutiach bez akýchkoľvek pochybností možno prijať záver, že v zápisniciach o výpovedi uvedených svedkov realizovaných po odovzdaní trestného stíhania do SR, ide o zrejmu chybu v písaní v otázke čase spáchania skutku.

Obžalovaný A. L. konal v priamom úmysle, pretože vyššie uvedeným spôsobom chcel porušiť záujem chránený Trestným zákonom, ktorým je ochrana vlastníckeho práva, neporušiteľnosť veci a tiež jej použiteľnosť.

Z vyššie uvedených skutkových zistení tak vyplýva, že vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich a na seba naväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že skutok pozostávajúci čiastkových útokov pod 1/ - 8/, ktorý je predmetom obžaloby spáchal obžalovaný A. L. spoločným konaním so spoluobžalovaným J.m C.om. Z týchto dôkazov potom možno vyvodiť len jediný záver o tom, že skutok spáchal obžalovaný L. v spolupáchateľstve a vylúčiť tým možnosť prijatia iného záveru.

V prejednávanej veci sa obžalovaný L. dopustil pokračovacieho trestného činu krádeže a poškodzovania cudzej veci, pretože všetky čiastkové útoky spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť a to jednotiaci zámer obžalovaného spáchať uvedený trestný čin. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa preto posudzuje ako jeden trestný čin (§ 122 ods. 10 Tr. zákona). Prejednaným skutkom obžalovaný spôsobil odcudzením väčšiu škodu (12 975,20 eur), poškodením malú škodu (1 837,82 eur) a skutok trestného činu krádeže spáchal závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách, ktorými je potrebné rozumieť najmenej 3 osoby.

Znak spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona mal súd preukázaný predovšetkým výpoveďou obžalovaného A. L. ...

Pri zachovaní totožnosti skutku v porovnaní s obžalobou súd upravil výšku škody uvedenej v mene euro po prepočítaní podľa kurzu vyhláseného Európskou centrálnou bankou platného dňa 9.2.2017 (1,- euro = 27,02 CZK), t.j. v deň spáchania skutku, za ktorý sa považuje deň spáchania posledného čiastkového útoku.

Z vyššie uvedených dôvodov súd uznal obžalovaného L.. vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona (v znení zákona č. 214/2019 Z. z. účinného od 1.8.2019) s poukazom na § 138 písm. j/ Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona a pokračovacieho prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona."

Argumentácia okresného súdu je výstižná, presvedčivá a dostatočne odôvodňuje spáchanie skutku obžalovanými. Krajský súd sa s právnymi argumentmi uvedenými v napadnutom rozsudku v plnom rozsahu stotožňuje, aj napriek tomu, že predmetný rozsudok zrušil. Nepovažoval však za efektívne opakovať právne argumenty v napadnutom rozsudku a po citácii časti odôvodnenia napadnutého rozsudku si tieto dôvody plne osvojil.

Z analýzy odôvodnenia odvolania obžalovaných a ich obhajcu vyplýva, že v podstate obžalovaní len opakujú, prípadne čiastočne modifikujú svoju obhajobu použitú v trestnom konaní. Odvolací súd však rovnako ako súd prvého stupňa po dôkladnom preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k právnemu záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku, sa stal, napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty stíhaných trestných činov a dopustili sa ho obžalovaní. Aj podľa názoru odvolacieho súdu prevzatie trestného konania vedeného proti obžalovaným J.. C.. a A.. L.. Okresnou prokuratúrou Liptovský Mikuláš na základe žiadosti Okresného štátneho zastupiteľstva v Uherskom Hradišti súčasne založilo právomoc slovenských orgánov viesť trestné konanie, a teda aj právomoc súdu Slovenskej republiky rozhodnúť o obžalobe podanej na obžalovaných. Odvolací súd zdôrazňuje, že prevzatie trestného konania orgánmi Slovenskej republiky rešpektuje všetky zásady prevzatia trestného konania vyplývajúce z Dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach medzi členskými štátmi Európskej únie, Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach, ako aj Zmluvy medzi Českou republikou a Slovenskou republikou o právnej pomoci poskytovanej justičnými orgánmi a o úprave niektorých právnych vzťahov v občianskych a trestných veciach. V zmysle ustanovenia § 4 Tr. zák. je daná osobná pôsobnosť Trestného zákona, t.j. podľa tohto zákona sa posudzuje trestnosť činu spáchaného mimo územia SR, ak je páchatelom občan SR. V okolnostiach danej veci je nepochybné, že obaja obžalovaní sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky.

Na preukázanie viny obžalovaných súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logická, ničím nenarušená a uzatvorená sústava navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaných, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru.

V predmetnej mase dôkazov, ktoré usvedčujú obžalovaných z predmetného skutku, neboli zistené také nedostatky, ktoré by spochybňovali ich hodnovernosť do takej miery, aby umožňovali aplikáciu procesného pravidla in dubio pro reo (ktoré vychádza z ústavnej zásady prezumpcie nevinny) a oslobodiť obžalovaných spod obžaloby preto, že by nebolo dokázané, že obžalovaní sa dopustili skutku popísaného vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Obžalovaní primárne namietajú v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladajú odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade

s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Z dôvodov odvolaní obžalovaných je nesporné, že namietajú neprimeranú prísnosť trestov odňatia slobody, ktoré boli uložené rozsudkom súdu prvého stupňa. Ďalej majú výhrady voči ich nezákonnému trestnému stíhaniu orgánmi Slovenskej republiky, pretože k prevzatiu ich trestného stíhania Slovenskou republikou došlo v rozpore so zásadou medzinárodného práva „aut dedere aut judicare“ („buď vydať alebo potrestať“) a že odsúdením v Slovenskej republike budú potrestaní duplicitne za rovnaký skutok. Obžalovaný A. L. svoju výhradu k uloženému trestu vyslovil tiež tým, že súd prvého stupňa porušil základné právo obžalovaného na prerokovanie veci v jeho prítomnosti, ako aj právo urobiť niektoré z vyhlásení uvedených v § 257 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa si vytvoril dostatočný skutkový základ k rozhodnutiu o druhu a výmere trestu. Súd prvého stupňa odôvodnil svoje skutkové a právne úvahy vo vzťahu k výroku o treste, s ktorými sa ale krajský súd v plnom rozsahu nestotožnil, a to pri použití príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zák. u obžalovaného A.. L...

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňovať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

V súvislosti s namietanou neprimeranosťou uloženého trestu odvolateľmi treba dodať, že záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatel'a môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, z toho vyplýva, že v prípade, ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie - bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatel'ovi trestného činu. Trest,

ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivý je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Okresný súd správne aplikoval pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Súd prvého stupňa vo vzťahu k obžalovanému J. C.. správne aplikoval všetky hmotnoprávne ustanovenia rozhodujúce pre uloženie druhu a výmery trestu, vrátane správneho zistenia dvoch poľahčujúcich okolností (§ 36 písm. l/, n/ Tr. zák.), keďže sa priznal k spáchaniu trestnej činnosti, úprimne ju oľutoval a napomáhal pri jej objasňovaní, a jednej príťažujúcej okolnosti (§ 37 písm. h/ Tr. zák.), keďže obžalovaný spáchal viac trestných činov, a správnej aplikácie ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zák. Krajský súd uzatvára, že okresným súdom uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky považuje odvolací súd za zákonný, primeraný a spravodlivý. Tento zákonný stav neboli odvolacie argumenty obžalovaného J. C.. spôsobilé zvrátiť v rámci odvolacieho konania.

Krajský súd vo vzťahu k obžalovanému A.. L.. si čiastočne osvojil aplikáciu hmotnoprávných noriem, ktoré súd prvého stupňa použil pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu, vrátane správneho zistenia dvoch poľahčujúcich okolností (§ 36 písm. l/, n/ Tr. zák.), keďže sa priznal k spáchaniu trestnej činnosti, úprimne ju oľutoval a napomáhal pri jej objasňovaní, zistenia jednej príťažujúcej okolnosti (§ 37 písm. h/ Tr. zák.), keďže obžalovaný spáchal viac trestných činov, a správnej aplikácie ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák., keďže obžalovaný opätovne spáchal zločin, ale krajský súd dospel k záveru, že pri ukladaní trestu nie je možné prihliadnuť na príťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Tr. zák., teda, že obžalovaný už bol odsúdený za trestný čin, nakoľko kvalifikačný znak recidívy už je odzrkadlený v použitom sprísňujúcom ustanovení § 38 ods. 5 Tr. zák. a dvojité pričítanie kriminálnej minulosti obžalovanému by bolo porušením zásady „ne bis in idem“ v jej hmotnoprávnom ponímaní (§ 38 ods. 1 Tr. zák.). Krajský súd však uzatvára, že okresným súdom uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov na spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, po zvýšení dolnej hranice o jednu polovicu (§ 38 ods. 5 Tr. zák.) považuje odvolací súd za zákonný, primeraný a spravodlivý. Tento zákonný stav neboli odvolacie argumenty obžalovaného A.. L.. spôsobilé zvrátiť v rámci odvolacieho konania.

Nadriadený súd pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu obžalovaným zohľadnil všetky okolnosti veci tak z hľadiska spáchaného skutku, jeho právnej kvalifikácie, ako i z hľadiska osoby obžalovaných, a to z pohľadu ich doterajšieho spôsobu života, ako i aktuálnych osobných pomerov.

Krajský súd sa starostlivo zaoberal výrokom napadnutého rozsudku, ktorým súd obžalovaného J. C.. podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, a nezistil žiadne pochybenie okresného súdu, keďže v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Rovnako preskúmal nadriadený súd aj správnosť výroku rozsudku okresného súdu o náhrade škody a rovnako zistil, že aj tento výrok zodpovedá stavu veci a zákonu a ustanoveniam § 287 ods. 1 Tr. por. a § 288 ods. 2 Tr. por.

Krajský súd, naopak, po zrušení výroku o treste a spôsobe jeho výkonu u obžalovaného A.. L.. tohto zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko mal za to, že na zaradenie obžalovaného do stredného stupňa stráženia boli splnené zákonné podmienky, keďže v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Odvoláciu námietku obžalovaného A.. L.. ohľadom nesplnenia zákonných predpokladov na vykonanie hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti nepovažuje krajský súd za dôvodnú.

Podľa § 252 ods. 2 Tr. por. v neprítomnosti obžalovaného môže súd hlavné pojednávanie vykonať, len ak súd má za to, že vec možno spoľahlivo rozhodnúť a účel trestného konania dosiahnuť aj bez prítomnosti obžalovaného a pritom

- a) obžaloba bola obžalovanému riadne doručená a obžalovaný bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný,
- b) obžalovaný mal možnosť vyjadriť sa o skutku, ktorý je predmetom obžaloby, pred orgánom činným v trestnom konaní a boli dodržané ustanovenia o vyšetrovaní alebo skrátanom vyšetrovaní a obvinený bol upozornený na možnosť preštudovať spis a urobiť návrhy na doplnenie vyšetrovania alebo skrátaného vyšetrovania,
- c) obžalovaný bol na možnosť vykonať hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti upozornený,
- d) obhajca obžalovaného, ktorý je pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ktorého spôsobilosť na právne úkony je obmedzená, vyhlási, že netrvá na osobnom výsluchu obžalovaného .

Podľa § 255 ods. 2 Tr. por. ak sa niektorá z predvolaných osôb neustanovila, rozhodne súd po vyjadrení prítomných strán, či možno pojednávanie napriek tomu vykonať, alebo či ho treba odročiť.

Odvolací súd preskúmal postup okresného súdu pri rozhodovaní o tom, že hlavné pojednávanie sa vykoná bez prítomnosti obžalovaného A.. L., a nezistil žiadne pochybenie. Prieskumom súdneho spisu prišiel na to, že obžaloba bola obžalovanému A.. L.. riadne doručená a obžalovaný bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný. Doručenie obžaloby preukazuje doručka nachádzajúca sa v spise a to, že obžalovaný bol riadne a včas predvolaný na hlavné pojednávanie, preukazuje predvolanie na hlavné pojednávanie. Obsahovým preskúmaním predvolania na hlavné pojednávanie bolo tiež zistené, že obžalovaný bol na možnosť vykonať hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti upozornený. Obžalovaný mal v prípravnom konaní možnosť vyjadriť sa o skutku, ktorý je predmetom obžaloby, pred orgánom činným v trestnom konaní a boli dodržané ustanovenia o vyšetrovaní a obžalovaný bol upozornený na možnosť preštudovať spis a urobiť návrhy na doplnenie vyšetrovania. Skutočnosť, že obžalovanému sa pokazilo auto na ceste na hlavné pojednávanie, nemôže byť dôvodom na odročenie hlavného pojednávania, a to nielen s poukazom na zbytočné navyšovanie trov trestného konania spojených s odročením veci. Obžalovaný s vedomosťou o dĺžke cesty na okresný súd si mal zabezpečiť svoje záležitosti s predstihom tak, aby sa na hlavné pojednávanie mohol dostaviť včas. Krajský súd konštatuje, že podmienky na vykonanie hlavného pojednávania v neprítomnosti obžalovaného A.. L.. boli splnené.

K ďalšej odvolacej námietke obžalovaného A.. L.. možno uviesť, že aj v prípade, ak by obžalovaný urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. a malo by to per analogiam účinky ako v prípade konania o dohode o vine a treste, kde páchatelovi možno uložiť trest znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, nemuselo by to však znamenať, že takéto zníženie by reálne aj nastalo a okresný súd by obžalovanému uložil trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

Obžalovaný A. L. v odvolaní namietal, že súd zmenil právnu kvalifikáciu oproti obžalobe, pričom obžalovaného neupozornil na zmenu právnej kvalifikácie. V zmysle ustanovenia § 284 ods. 2 Tr. por. uznať obžalovaného za vinného z trestného činu podľa prísnejšieho ustanovenia zákona, ako podľa ktorého posudzovala skutok obžaloba, môže súd len vtedy, ak obžalovaného na možnosť tohto prísnejšieho posudzovania skutku upozornil skôr, ako súd vyhlásil dokazovanie za skončené. Ak o to obžalovaný alebo jeho obhajca požiadala, treba mu poskytnúť znova lehotu na prípravu obhajoby a hlavné pojednávanie na ten účel odročiť najmenej o päť pracovných dní. Na obžalovaného bola podaná obžaloba okrem iného aj pre pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák., formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., kde bola v čase podania obžaloba trestná sadzba v rozmedzí 3 až 10 rokov. Súd v prospech páchatel'a zmenil právne posúdenie skutku, a to s poukazom na časovú pôsobnosť Trestného zákona, kedy kvalifikačný znak „vlámaním" neposudzoval v zmysle § 212 ods. 4 písm. b) Tr. zák., ale v zmysle § 212 ods. 1 písm. b) Tr. zák. v znení zákona č. 214/2019 Z.z., účinného od 1.8.2019. Skutok teda okresný súd kvalifikoval okrem iného aj ako pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zák. (v znení zákona č. 214/2019 Z.z., účinného od 1.8.2019), s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zák., formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. V porovnaní s obžalobou okresný súd skutok právne kvalifikoval aj ako spáchaný závažnejším spôsobom konania na viacerých osobách. V tomto prípade bola trestná sadzba taktiež v rozmedzí 3 až 10 rokov. Porovnaním trestných sadzieb

možno dospieť k záveru, že sa nejedná o prísnejšie posudzovanie skutku. Obžalovaným A.om L.om namietaná skutočnosť, že nebol upozornený na zmenu právnej kvalifikácie, sa nezakladá na pravde, keďže z obsahu spisu je zrejmé, že obžalovaný bol na to upozornený v čase, keď mu bola doručovaná obžaloba. Okrajovo treba podotknúť, že takéto upozornenie na zmenu právnej kvalifikácie ani nebolo potrebné, vzhľadom na to, že sa nejednalo o prísnejšie posudzovanie skutku.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaných, ktorými namietajú nezákonnosť trestného stíhania v Slovenskej republike a dvojité potrestanie za totožný skutok, krajský súd konštatuje, že s uvedeným sa okresný súd jednoznačne a presvedčivo vysporiadal v písomnom vyhotovení rozsudku, preto krajský súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia rozsudku:

„Výmera a druh uložených trestov nie je v rozpore ani s čl. 25 Európskeho dohovoru o odovzdávaní trestného konania. Z citovaného článku prvej vety jednoznačne vyplýva, že v dožiadanom štáte budú uložené také tresty, ktoré možno uložiť za trestné činy ako ustanovuje právny poriadok dožiadaného štátu, t. j. v okolnostiach veci Slovenskej republiky, v tomto smere právny poriadok SR neustanovuje inak otázku ukladania trestov. Aplikácia druhej vety citovaného článku európskeho dohovoru, podľa ktorej nesmú byť v dožiadanom štáte uložené prísnejšie tresty ako v dožadujúcom štáte, je vylúčená v tomto konaní, keďže právomoc Slovenskej republiky nie je výlučne založená na čl. 2 uvedeného dohovoru. Podľa čl. 2 citovaného dohovoru zmluvný štát má právomoc viesť trestné stíhanie podľa svojho trestného práva pre ktorýkoľvek trestný čin, na ktorý sa použije právo iného štátu. V okolnostiach danej veci nie je založená právomoc súdov SR podľa tohto článku, keďže pre posúdenie trestnosti činu sa nepoužije právny poriadok iného štátu ako bolo vyššie uvedené.

Neuniklo pozornosti súdu, že obžalovaní sa v inkriminovanom období dopustili na území Českej republiky aj ďalších skutkov kvalifikovaných rovnako ako trestný čin krádeže a poškodzovania cudzej veci podľa Trestného zákonníka Českej republiky na skutkovom základe opísanom vo výroku trestného rozkazu Okresného súdu Vsetín 3T/70/2017. Súdu neostáva nič iné, len rešpektovať rozhodnutie príslušných orgánov Českej republiky, že skutky opísané vo vyššie uvedenom trestnom rozkaze neboli predmetom odovzdania trestného konania Slovenskej republike. Vzhľadom na čas, spôsob páchania skutkov, ako aj predmet útoku možno predpokladať, že uvedené skutky za iných okolností predstavujú čiastkové útoky tvoriace jeden pokračovací trestný čin. Súd však zdôrazňuje, že nie sú splnené podmienky pre uloženie spoločného, resp. súhrnného trestu odňatia slobody, keďže pre účely uloženia spoločného, resp. súhrnného trestu odňatia slobody súd nemôže prihliadať na odsúdenie súdom iného členského štátu. Z uvedených dôvodov súd uložil obžalovaným samostatný trest odňatia slobody. Odsúdenie obžalovaných za skutky súdom Českej republiky nevytvára ani prekážku rozhodnutej veci, keďže v dôsledku odovzdania a prevzatia trestného stíhania Slovenskou republikou je daná právomoc slovenských orgánov viesť trestné stíhanie a teda aj súdov SR rozhodnúť o podanej obžalobe za skutky, ktoré boli predmetom odovzdania. Obžalovaní vykonajú uložený podmienený trest odňatia slobody za skutky odsúdené súdom Českej republiky, na území Českej republiky. Súd pripomína, že obžalovaní ako štátni občania Slovenskej republiky si museli byť vedomí toho, že skutky, ktorých sa dopustili na území Českej republiky, môžu byť odovzdané na trestné konanie Slovenskej republike.“

Odvolací súd sa s uvedenou argumentáciou v napadnutom rozsudku v plnom rozsahu stotožnil, a to aj napriek skutočnosti, že predmetný rozsudok zrušil. Nepovažoval však za efektívne opakovať právne argumenty okresného súdu a po citácii časti odôvodnenia napadnutého rozsudku si tieto dôvody plne osvojil.

Skutočnosť, že odvolatelia sa nestotožňujú s právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Krajský súd s poukazom na uvedené dôvody potom aplikáciou procesných ustanovení upravených v § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por., § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.